

ad S 1 i begge Udkast.

Ligesom vi efter de Grandsfer, som Lovudkastet har afføret sig, ikke see, at der vil kunne gjøres Fordring paa, at flere danske Retsafgjørelser optages i Rækken af dem, der skulle kunne fuldbyrdes i Sverrig, saaledes maa det vistnok fuldkommen billiges, at de af Overstattholderen i Stockholm og Landshövdingerne afsagte Kjendelser for Sverrigs Bedkommende ere satte i Klasse med Domme. De ere nemlig, som allerede i Lovudkastets Motiver oplyst, judicielle Acter, hvorved egentlige Kettergangs-trætter finde deres Afgjørelse efter foregaaende Forhandling mellem Parterne og under Afgang til Prøvelse ved høiere Ret, og vi troe ikke i Korthed klarere at kunne betegne Naturen af disse Forhold og Sager end som rene og klare Gjældsager, der paadømmes efter Fordn. 25de Januar 1828 (Executivproces). De i Udkastet nævnte Magistrater, hvilke der ved svensk Lov er tillagt lige Myndighed med Landshövdingen til at paakjende saadanne Forhold, ere for Liden — foruden Overstattholderen i Stockholm — Magistraten i Göteborg og Landsrona.

Forsaavidt Udkastet stiller Rigscollegierne ved Siden af Domstolene, er derved egennlig kun tænkt paa Kammerretten, hvis Præsident har civil Domsmyndighed i enkelte Sager s. Ex. Tvist med Cautionister for Dppebørselsbetjente, og for hvem der foregaaer en virkelig Retsforhandling, for Kjendelsen afsiges, ligesom denne kan paaantes.

At Beregningen over Beskrivelses- og Stemplepapirs Gebyr paategnede svenske Retsakter skulle have Afgang til umiddelbar Execution her i Landet, turde muligt falde noget udenfor Lovudkastets Hovedtanke, da de i Væsen nærmest ere Fordringer, som der er tillagt Udpantningsret; men Afvigelsen er i alt Fald saa lidet betydende, at der vistnok ikke er Anledning til at modsætte sig den fra svensk Side reiste Fordring paa deres Dptagelse.

S 2 i begge Udkast og de dermed i Forbindelse staaende S 7 i det danske, S 10 i det svenske.

Om de heri omhandlede Dyrighedsbevis-

nelser have vi ovenfor sagt det Fornødne. Har Udvalget imidlertid rettelig opfattet Udkastets Grundtanke, vil det vistnok være rettest, at enhver Landshövding kan meddele den omspurgte Bevidnelse, selv paa sine egne Kjendelser; ligesom dette maa være Forholdet for de af Overstattholderen i Stockholm afsagte. Dette synes ogsaa at fremgaae af det svenske Lovforslags S 10, der alene omtaler: „Konungens Besallningshavende, som derom warder anmodad“, sfr. S 2, der ligeledes blot nævner „indtyg af dansk Amtmand“. Udvalget foreslaaer derfor, at Ordet „vedkommende“ udgaaer i det danske Udkasts S 2, og i S 7 forandres til „Landets Amtmænd“, hvorved ikke blot Fordringen i begge Love vil gjøres lige, men ogsaa de Banfeligheder ville fjernes, som ellers ved svenske Dømmes Fuldbyrdelse kunde reises om det Spørgsmaal, hvorvidt den svenske Myndighed, som havde udstædt Bevidnelsen, dertil havde været competent.

S 6 i det danske og S 9 i det svenske Udkast.

Om de vigtige Regler, som indeholdes i disse Paragrapher, har Udvalget ovenfor udtalt sig. Det fremgaaer deraf, at sidste Deel af samme gjør en Undtagelse fra den i første Afsnit givne almindelige Regel om Raborignes Domsenhed over Borgere fra det andet Land. Det forekommer imidlertid Udvalget, at denne Undtagelse ikke har fundet sit fuldkomne rigtige Udtryk i S 6 af det danske Udkast, naar det siges, at den, der her opholder sig i længere Tid end 8 Uger, under dette sit Ophold kan saggives for Gjæld eller anden Forpligtelse, „uden Hensyn til Tiden, naar den er stiftet“. Tanken er nemlig at bestemme, at han under et Ophold, der mindst har været i 8 Uger, er undergivet dansk Domsenhed. At han vil blive det uden Hensyn til Tiden for Forpligtelsens Paadragelse, om denne er skeet under Opholdet eller tidligere, ja selv i Sverrig, er efter vore Loves Grundsatninger en Selvefølge; de brugte Ord ere saaledes overflødige og sige endog, bogstavelig forstaaede, mere end de ville, da det ikke kan være Meningen at ophæve Lovens almindelige Regler om Forældelse af Fordringer. Disse Ord formener